

Коли грабіжник виходив
із барлогу, то наступив
Ведмедиці на носа.
Ведмедиця прокинулася.

— Мій мед! Мій лосось!
І мої смачнющі личинки
жуків! — гукнула
Ведмедиця. — Пропало все!

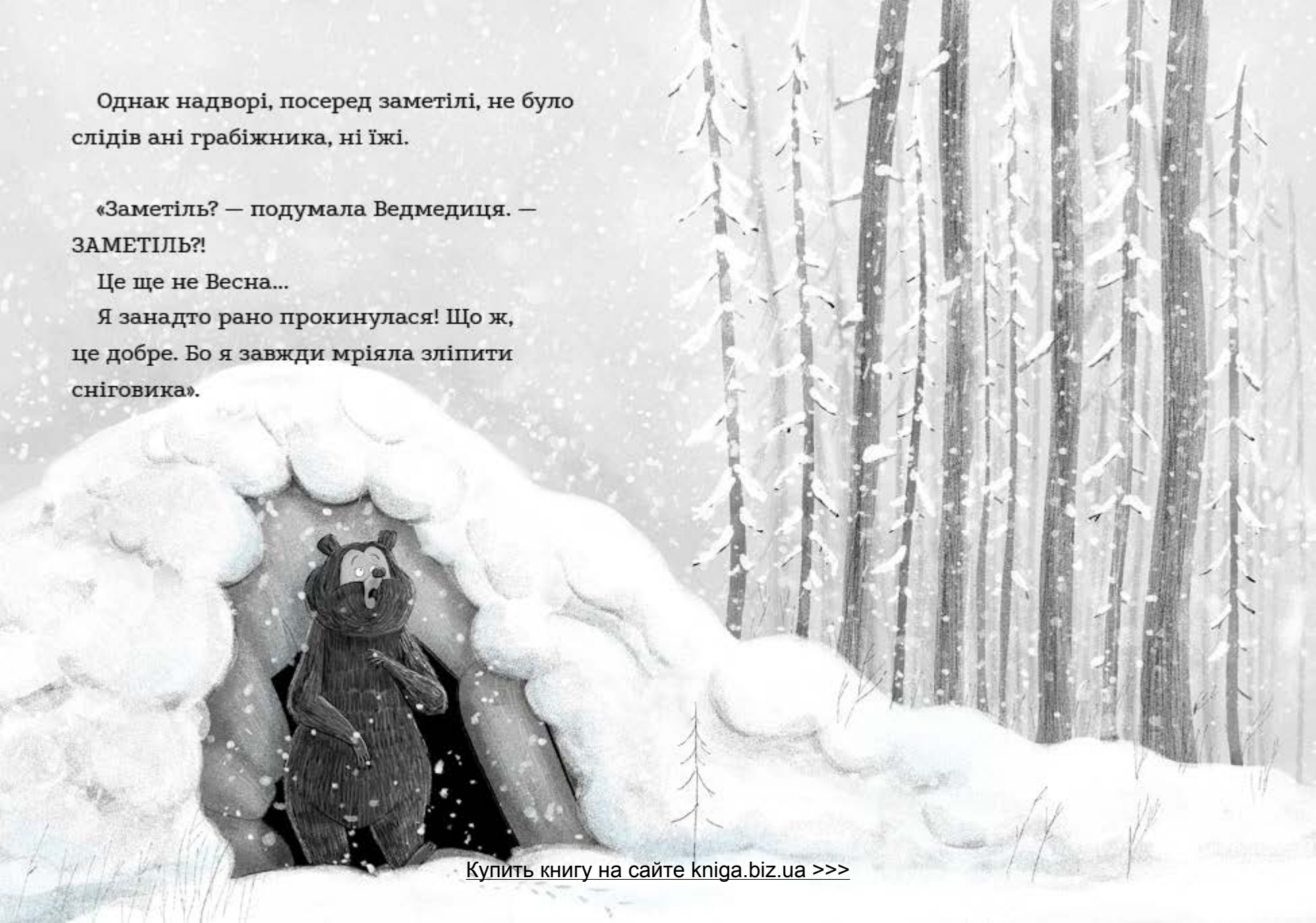

Однак надворі, посеред заметілі, не було слідів ані грабіжника, ні їжі.

«Заметіль? — подумала Ведмедиця. —
ЗАМЕТІЛЬ?!

Це ще не Весна...

Я занадто рано прокинулася! Що ж,
це добре. Бо я завжди мріяла зліпити
сніговика».

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Заметіль вляглася.

Ведмедиця качала снігову кулю
дорогою з вершечка донизу свого
пагорба й аж до вершини сусіднього.
А потім сіла, бо захекалася.

— Це кінець світу, — мовив
сумовитий голос.

Ведмедиця роззирнулася.
— Таж ні, це не він, —
обережно сказала
вона. — Це чудовий
сонячний день.

— Дурниці! —
заперечив голос
звідкись ізнизу. —
Сонце сховалося.

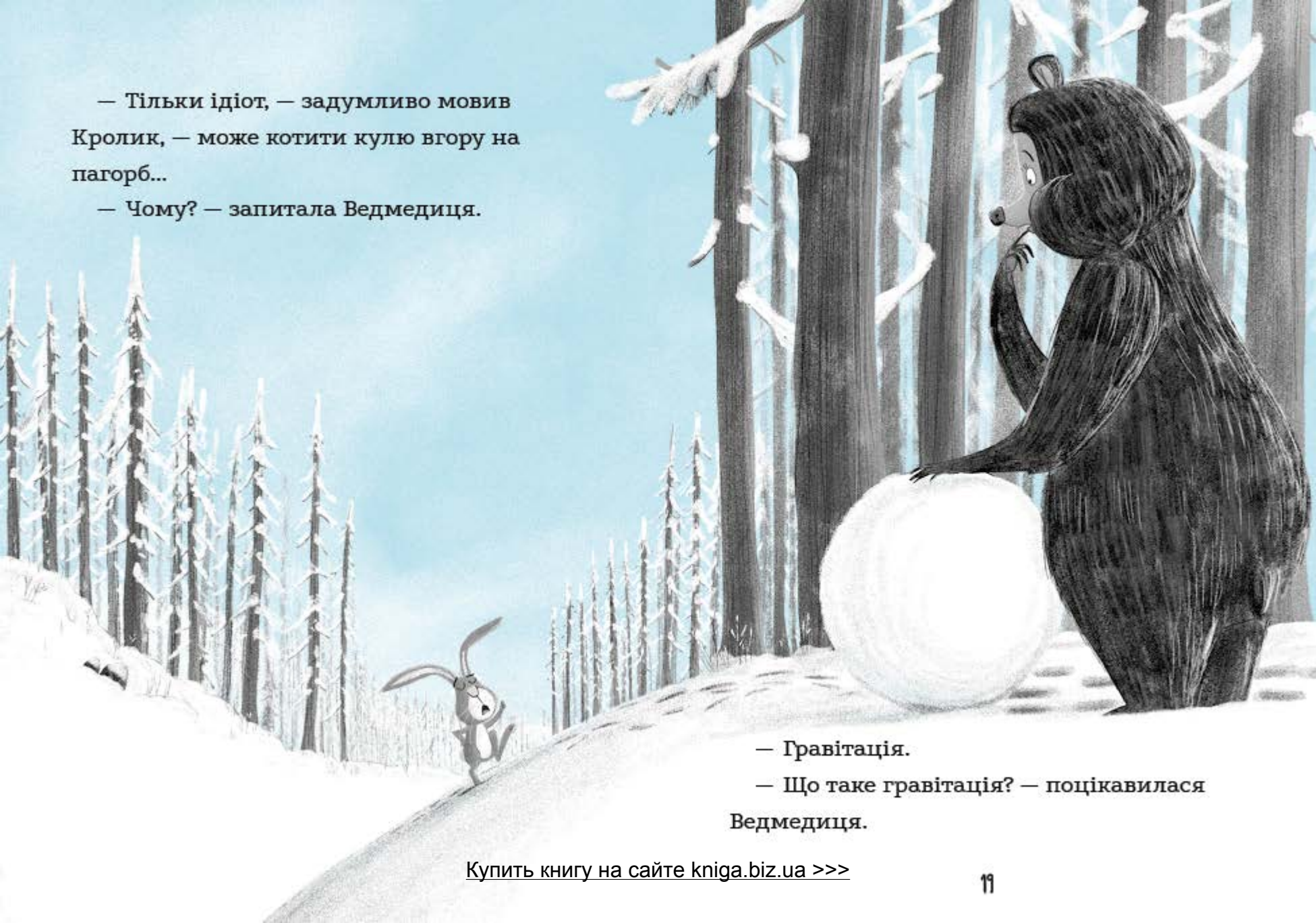
«Ах», — подумала
Ведмедиця. Покотила свою
кулью вбік і виявила кролячу
нору.

Кролик вискочив назовні.
Глянув на Ведмедицю.
Глянув на її велетенську
снігову кулю.

— Тільки ідіот, — задумливо мовив Кролик, — може котити кулю вгору на пагорб...

— Чому? — запитала Ведмедиця.

— Гравітація.

— Що таке гравітація? — поцікавилася Ведмедиця.